

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 31504-10-19 קים נ' צפורי

לפני כבוד השופט רונן אילן

התובעת:

חנה קים

באמצעות עו"ד שחר בן מאיר

נגד

הנתבע:

אליה צפורי

באמצעות עו"ד אוהד מחרז

פסק דין

לפני תביעה לפיצויים בטענה להוצאת לשון הרע. אחד העניינים העומדים מזה שנים בראש סדר היום, ובליבת המחלוקות המסעירות וחוצות את הציבור בישראל, הינו זה המכונה "חקירות ראש הממשלה (דאז) ח"כ בנימין נתניהו". בין הדרכים בהן באה לכדי ביטוי קולני מחלוקת זו, היו שלל טענות שהוטחו כלפי היועץ המשפטי לממשלה דאז, אביחי מנדלבליט, ועל רקע טענות אלו גם הפגנות שנערכו במשך תקופה ממושכת, במוצאי שבת, בסמוך לביתו בפתח תקווה. בהפגנות אלו נטלה חלק התובעת. ברשומה שהפיץ הנתבע, הובאה התייחסות לאותן הפגנות ובציון שמה של התובעת. הנתבע טען ברשומה שהפיץ כי השתתפות התובעת בהפגנות מבטאת "הסתה" ודעות שהן "שמאל קיצוני". עוד נטען בפרסום כי לתובעת אין קשר לכל "פעילות חברתית" והיא בכלל מפגינה בשמה של "הקרן החדשה לישראל". על רשומה זו הוגשה התביעה, כאשר לדעת התובעת יש בפרסום משום הוצאת לשון הרע כלפיה. במוקד המחלוקות עומדת השאלה אם יש בפרסום שבצע הנתבע משום "לשון הרע" כלפי התובעת, ובפרט כאשר הפרסום מתייחס לסוגיה שהיא בליבת השיח הציבורי. סוגיה המסעירה את הציבור מזה זמן. סוגיה אשר לצדדים דעות הפוכות בקשר אליה. ההכרעה בטענה זו מחייבת איפוא מלאכת איזון בין זכותו של הנתבע לחפש ביטוי לזכותה של התובעת לשמה הטוב. לצד זאת, ככל שימצא שיש בפרסום לשון הרע כלפי התובעת, נדרשת הכרעה בטענות ההגנה שהעלה הנתבע, ובמידת הצורך גם בטענות התובעת לפיצוי שיש לפסוק לה במכלול הנסיבות.

העובדות

1. התובעת הינה עיתונאית בעברה, אשר פרסמה טורים משלה בעיתונים רבים ובהם "על המשמר", "העיר", "חדשות" ו-"הארץ". התובעת מעידה על עצמה שבמועדים הרלוונטיים לתובענה זו (שנת 2019) הינה "פעילה חברתית".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 19-10-31504 קים נ' צפורי

הנתבע אף הוא עיתונאי בעברו, אשר כהן גם כסגן עורך העיתון "גלובס". הנתבע מגלה מעורבות בעניינים שונים שעל סדר היום הציבורי, ומפרסם את דעותיו ברשתות החברתיות דוגמת "פייסבוק".

2. במהלך השנים 2017 – 2019 נטלה התובעת חלק פעיל בהפגנות שנערכו באופן תדיר במוצאי שבת בפתח תקווה (להלן: "הפגנות"), בסמוך לביתו של היועץ המשפטי לממשלה דאז, אביחי מנדלבליט (להלן: "היועמ"ש"). ההפגנות התקיימו על רקע חקירות ראש הממשלה דאז, ח"כ בנימין נתניהו, על רקע טענות לפגיעה בטוהר המידות מצד אישי ציבור וכמחאה על מעשי שחיתות. כך אליבא משתתפי ההפגנות, בהם התובעת, וכאשר מן הצד השני, כמובן, אלו הרואים דווקא במפגינים כאלו שדעותיהם ראויות לגנאי. בצד השני גם הנתבע.

3. ביום 1.10.19 פרסם הנתבע בעמוד הפייסבוק שלו רשומה (להלן: "הפרסום") ובה התייחסות לאותן הפגנות בהן מעורבת התובעת, כדלהלן (שיבושי הלשון במקור):

התשקורת שוב מועלת בתפקידה: מאות פעילי ימין לפחות הפגינו ליד ביתו של מנדלבליט נגד תפירת התיקים של נתניהו – וזכו למיעוט של אזכורים.

לעומת זאת, ההפגנות של פעילי השמאל הקיצוני אלדד יניב וחנה קים, הפגנות שקראו למנדלבליט "מושחת", קבלו כיסוי ופרגון יוצא דופן בתשקורת – במקום קריאה לשלוח את השניים לחקירה באזהרה על הסתה והמרדה פרועה. הפעילים שהפגינו היום נקראו "פעילי ליכוד" בעוד יניב וקים המסיתים נקראים בטעות "פעילים חברתיים" למרות שאין להם שום קשר לפעילות חברתית אלא רק לפעילות פוליטית קיצונית בשמה של הקרן החדשה לישראל (אבל יש להם כמובן קשרים ענפים בתשקורת)

רשומה זו של הנתבע זכתה לתגובות חיוב (like) ושיתופים רבים.

4. התובעת נחשפה לפרסום וסברה שיש בו משום הוצאת לשון הרע כלפיה. לפיכך, פנתה התובעת לנתבע ביום 2.10.19 במכתב התראה, ודרשה ממנו לפרסם התנצלות ולהסיר את הפרסום.

הנתבע, במכתב תגובה מיום 7.10.19, לא כפר בבצוע הפרסום, אך כפר בטענה שיש בו משום לשון הרע כלפי התובעת וממילא שדחה את הדרישה להסרת הפרסום או להתנצלות.

על רקע זה הוגשה תובענה זו ביום 22.10.19.

תמצית טענות הצדדים, ההליך והראיות

5. לטענת התובעת, הפרסום מהווה הוצאת לשון הרע כלפיה, ונעשה בכוונה לפגוע בה.

לפי גרסת התובעת, כולל הפרסום מספר אמירות המהוות לשון הרע כלפיה ושאינן בהן אמת. כך האמירה שלפיה התובעת "פעילת שמאל קיצוני". אמירה אשר לטענת התובעת איננה נכונה ונועדה לבזות אותה ולפגוע בה.

כך האמירה שלפיה התובעת "מסיתה" ואף האמירות שלפיהן מוצגת התובעת כמי שאין לה "שום קשר לפעילות חברתית" וזו אשר מציגה את התובעת ככזו אשר מבצעת "פעילות פוליטית קיצונית בשמה של הקרן החדשה לישראל".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 19-10-31504 קים נ' צפורי

אמירות אלו בפרסום, טוענת התובעת, אינן אמת, הן מהוות הוצאת לשון הרע כלפיה ואף נעשו שלא בתום לב ומתוך כוונה לפגוע בה. התובעת עותרת לפיכך לחיוב הנתבע בתשלום פיצוי ללא הוכחת נזק בכפל הפיצוי הקבוע בחוק – בסך של 142,000 ₪.

6. לטענת הנתבע, אין כל בסיס לתביעה והיא למעשה "תביעת השתקה" שנועדה להפחידו, להטרידו, ולמנוע ממנו להפיץ את דעותיו.

לפי גרסת הנתבע, יש לראות תובענה זו כחלק ממסע שמובילה התובעת במטרה לפגוע בו ולהביא לפיטוריו, על רקע אי הסכמתה לדעות שהביע בפרסומים שונים. מסע זה, טוען הנתבע, היה חלק ממסע לחצים נרחב שנוהל כלפיו ואף הוביל לפיטוריו מעיתון "גלובס". תובענה זו, כך לשיטת הנתבע, הינה חלק מאותה מסכת פעילויות שנוהלו נגדו ומיועדות "להשתיקו" מהמשך פרסום דעותיו.

לגופם של דברים, טוען הנתבע כי אין בפרסום כדי להוות כלל הוצאת לשון הרע כלפי התובעת, וככל שימצא כי יש כזו הרי שעומדות לו שלל הגנות.

כך, לשיטתו, הגנת "אמת דיברתי", נוכח השתתפותה הפעילה של התובעת בהפגנות אל מול ביתו של היועמ"ש. פעילות המלמדת על השתייכות התובעת למחנה אותו מכנה הנתבע "שמאל קיצוני", ואף מלמדת על קשריה לתנועה המכונה "הקרן החדשה לישראל". הנתבע אף טוען שכלל לא ידוע לו על "פעילות חברתית" של התובעת.

וכך, מוסיף וטוען הנתבע, עומדת לו הגנת תום הלב הנתונה למי שעושה פרסומים בתום לב ובהם מביע דעה או מבקש להגן על עניין אישי כשר.

ממילא שהנתבע מכחיש מכל וכל את הטענה המייחסת לו ניסיון לפגוע בתובעת וטוען שאין לפסוק לזכותה פיצוי כלשהו ודין התביעה להידחות.

7. התובעת תמכה את גרסתה בתצהירה, ובתצהירים של עו"ד סיגלית קסנר (משתתפת פעילה בהפגנות); של מר מיקי גיצין (מנכ"ל הסניף בישראל של "הקרן החדשה לישראל") ובחוות דעת מומחה של ד"ר דורון שולצינר (חוקר ומרצה בענייני דמוקרטיה, דמוקרטיזציה ותנועות מחאה).

הנתבע תמך את גרסתו בתצהירו.

דיוני הוכחות נפרשו על פני 2 ישיבות ובתום הדיונים הוקצבו מועדים להגשת סיכומים בכתב.

דיון

8. עניינה של תובענה זו פרסום יחיד שעשה הנתבע, פרסום שלטענת התובעת מהווה הוצאת לשון הרע כנגדה, ועולה על פי חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן: "החוק").

בבחינת טיעוני הצדדים מתברר שאין כלל מחלוקת על השתלשלות האירועים הרלוונטיים. הנתבע איננו מכחיש כי פרסם את אותו פרסום עליו יצא קצפה של התובעת. פרסום בעמוד הפייסבוק של הנתבע ביום 1.10.19.

התובעת איננה מכחישה כי השתתפה באורח קבע בהפגנות שנערכו במוצאי שבת אל מול ביתו של היועמ"ש, ההפגנות עליהן נמתחה אותה הביקורת בפרסום.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 19-10-31504 קים נ' צפורי

9. בהיעדר מחלוקת על עצם ביצוע הפרסום ותוכנו, מתמקדות המחלוקות בשאלה אם יש בו כדי להוות לשון הרע וככל שכן, אם עומדת לנתבע הגנה מההגנות הנתונות בדין. טרם בחינת הטענות הרלוונטיות, יש מקום להתייחס לאותן טענות לא רלוונטיות שמצאו הצדדים להעלות.

הנתבע מעלה בכתב ההגנה טענות שאינן מתייחסות לגופן של הטענות אלא דווקא לגופו של ב"כ התובעת. טענות כגון זו המייחסת דווקא לב"כ התובעת את היוזמה להגשת התביעה (סעיף 10 בכתב ההגנה). טענה זו נזנחה בסיכומים וטוב שכך. תובענה זו עוסקת במערכת היחסים שבין בעלי הדין ואין כל הצדקה להטחת טענות אישיות בפרקליטי הצדדים. מלאכתם של אלו קשה כשלעצמה וגם ללא אותן התקפות אישיות.

התובעת מצידה, איננה מסתפקת בהתמקדות בפרסום נשוא התביעה, אלא מצאה לנכון להתייחס למקום עבודתו הקודם של הנתבע, להפסקת העסקתו ואף לפרסומים אחרים של הנתבע. פרסומים שאין בכלל טענה שלמי מהם קשר לתובעת או לתובענה זו. גם טענות אלו אפשר מוטב להן לולא נטענו משנטענו. אין להן רלוונטיות למחלוקות העומדות להכרעה. הדיון בטענות יתמקד איפוא, אך באלו הרלוונטיות להכרעה במחלוקות ולא באלו שנטענו באבחת קולמוס, ובלי שיובהר מה קשר ישיר יש להן להכרעה במחלוקות.

10. לטענות שהוא מעלה להדיפת התביעה, מקדים הנתבע טענה שהיא למעשה טענה מקדמית. טענה אשר אם תוכח עלולה להביא לדחיית התביעה כבר מטעם זה. הטענה כי תביעה זו הינה "תביעת השתקה". כזו שהוגשה נגדו כדי להרתיע אותו, ואחרים, ממתחת ביקורת על התובעת. הטענה שיש לדחות תביעה בטענה ללשון הרע על הסף בהיותה "תביעת השתקה" מועלת חדשות לבקרים ועיתים נראה שהשימוש בה מבטא אצבע קלה על המקלדת ולא יותר מכך.

כפי שהובהר בפסיקה, תביעה המכונה "תביעת השתקה", הינה כזו המוגשת בידי גוף חזק, במטרה להפעיל לחץ על נתבע ובכך "להשתיק" ביקורת או פעילות נגד אותו גוף. ברי הדבר כי כל תובע או תובעת בעילת לשון הרע מעוניינים לתקוף את המפרסם ואת הפרסום ולהסיר ולמנוע פרסומים דומים. אלא שרצון זה, אותו מכנה משותף היולי של כל תובע ותובעת בעילה זו, איננו מספיק כדי לבסס טענת "תביעת השתקה". על זה הטוען כזו טענה הנטל להוכיחה. הנטל להראות כי מתקיימים אותם מאפיינים שנקבעו בפסיקה כביטוי למצבים של "תביעת השתקה". מאפיינים כגון תביעה לפיצוי בסכום גבוה במיוחד, תביעה בקשר עם עניין ציבורי החורג מעניינם הפרטי של הצדדים, ופערי כוח גדולים בין הצדדים. על טוען הטענה להוכיח כי לא בבירור ענייני של מחלוקת מעוניינת התובעת, אלא בהשגת מטרות זרות ופסולות. בהשתקה. ולא פשוט הוא הנטל להוכחת טענה זו, טענה המבקשת לחסום תובעת מפני בירור עניינה.

בחינת טענות הנתבע מלמדת על היעדר כל ראייה, אפילו לכאורה, לתמיכה בטענה זו של "תביעת השתקה". סכום התביעה איננו נראה כמופרז, 142,000 ₪ בגין פרסום בטענה לכפל פיצוי. ראיות לפערי כוחות גדולים לא הוצגו. אפילו ראיות להגשה סיטונית של תביעות מצד התובעת וכלפי אלו שמטיחים בה ביקורת – לא הוצגו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 19-10-31504 קים נ' צפורי

- כך נמצא שהטענה לסיווג התביעה כתביעת השתקה נטענה ללא כל בסיס וללא כל ניסיון להצגת כזה בסיס ומשכך – הטענה נדחית.
11. המחלוקת הראשונה שיש בין הצדדים מתייחסת לשאלה אם יש בכלל בפרסום נשוא התובענה כדי להוות "לשון הרע" כלפי התובעת.
- 11.1 החוק קובע כי פרסום לשון הרע מהווה עוולה (סעיף 7 בחוק) ומגדיר "לשון הרע" כדבר אשר עלול, בין היתר, להשפיל אדם בעיני הבריות, לעשותו למטרה לבוז או ללעג מצדם, ואף לבזות אדם בשל מעשים או התנהגות המיוחסים לו (סעיף 1 בחוק). ככלל, וכך נפסק עוד מקדמת דנא, בבחינת דבר מה שפורסם לצורך הקביעה אם מהווה הפרסום "לשון הרע", נעשה שימוש במבחן אובייקטיבי ובמסגרתו נשאלת השאלה איזו משמעות היה מייחס קורא סביר למילים (ע"א 740/86 תומרקין נ' העצני, פ"ד מג (2), 333, 337; רע"א 10520/03 איתמר בן גביר נ' אמנון דנקנר [פורסם בנבו] 12.11.06; ע"א 334/89 רבקה מיכאלי ו-3 אח' נ' בלה אלמוג, פ"ד מו(5), 555, 561; ע"א 723/74 הוצאת עתון "הארץ" בע"מ נ' חברת החשמל לישראל, פ"ד לא(2), 281, 300).
- 11.2 ביישומו של מבחן זה, שומה לזכור כי עסקינן באיזון בין זכויות ביניהן, למרבה הצער, נוצר מתח. הזכות לשם טוב מזה. הזכות לחופש הביטוי מזה. שתי אלו זכויות יסוד הן. זכויות אשר "נגזרות מהערך החוקתי של כבוד האדם" ואשר אינן מוחלטות (ע"א 3322/16 איי די איי חברה לביטוח בע"מ נ' לשכת סוכני ביטוח בישראל [פורסם בנבו], 30.4.17, פסקה 17).
- כאשר נוצר כזה מתח בין שתי הזכויות, יש לאתר את נקודת האיזון שביניהן באותן נסיבות ייחודיות בהן נתגלעה המחלוקת. נקודה שהמעבר ממנה והלאה מטה את הכף לטובת אחת הזכויות. נקודת איזון המבטאת שיקוף של הערכה ערכית המשתנה בהתאם לנסיבות. ביטוי בפרסום אשר ייתפס כלשון הרע במצב אחד, עשוי שלא להיחשב כלשון הרע בנסיבות אחרות.
- ובאותן נסיבות רלוונטיות בהן יש להתחשב לקביעת נקודת האיזון, עומדת גם שאלת מידת העניין הציבורי שמגלה הפרסום, שלגביו נטען כי הוא פוגעני, וכן את מידת ההשפעה הפוטנציאלית שלו על החיים הציבוריים (ע"א 6903/12 Canwest Global Communications Corp נ' אלי עזור [פורסם בנבו], 22.7.11, פסקה 11).
- 11.3 בעניין דנא, עסקינן בשניים אשר בחרו לשים עצמם במוקד המחלוקת המסעירות את הציבור מזה זמן, וניצבים משני צידי המתרס. התובעת, מעידה על עצמה כפעילה מרכזית בהפגנות הנערכות בדרך קבע ומתוך מחאה על מה שהתובעת מכנה "מעשי השחיתות המתגלים במדינה". התובעת מעידה על עצמה כמי שמנצלת את זכותה הבסיסית להפגין כדי לבטא את דעותיה בקשר עם "טוהר המידות של אנשי ציבור". התובעת במו פיה מאשרת כי ההפגנות בהן היא נוטלת חלק אינן עוסקות בענייניה הפרטיים, האישיים, אלא בענייני הציבור בכלל.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 19-10-31504 קים נ' צפורי

כך התובעת וכך אף הנתבע. אף הנתבע מעיד על עצמו כמי שנוהג להביע דעות באמצעי התקשורת בכלל ובאמצעות רשומות ברשתות החברתיות בפרט. ואף הנתבע מעיד על עצמו כי לא בענייניו האישיים עוסקים פרסומיו, אלא במה שלשיטתו מהווה ניסיון פסול להפעיל לחץ על גורמי אכיפת החוק ולא מתוך מחאה כנה על שחיתות אלא כביטוי לעמדה פוליטית. כך סבור הנתבע וכך הוא מתבטא.

11.4. מעורבות בענייני הציבור, קל וחומר בלא תמורה ומתוך בחירה, ראויה להערכה. כך ודאי בעיני הציבור הרחב שרובו עסוק בענייניו הוא ואיננו פעיל כתובעת וכתבע. אלא שלהערכה זו יש גם מחיר. אדם אשר בוחר להביע דעות בענייני הציבור בפרהסיה, אמור לצפות שלא הכל יסכימו עם דעותיו. אמור לצפות שיהיו כאלו שיביעו את אי ההסכמה עם דעותיו. ואמור לצפות שיהיו כאלו שיבקרו את דעותיו, אפשר גם את מניעיו. מזה אשר בוחר להביע דעותיו בענייני הציבור, זה אשר צופה שיהיו אלו שלא יסכימו עם דעותיו, מצופה גם להכיל ביקורת על פעילותו. מצופה שיעשה כן מעבר למצופה מזה שעוסק בענייני הפרטיים. מצב בו מוטחת ביקורת כלפי מי שמבטא דעות בענייני הציבור, תיטה נקודת האיזון דווקא לטובת חופש הביטוי ואפילו על חשבון זכותו לשם טוב. אך ברור, אפשר למותר מלציין, כי אין הכוונה לקבוע ששמו הטוב של פעיל בענייני הציבור יהא למרמס בכל התבטאות אפשרית. וודאי שלא כך. הכוונה הינה שאותו פעיל ציבור יכול "לסבול" ביקורת על פעילותו גם אם זו חריפה, ואפילו אם אותה הביקורת הייתה נתפסת כלשון הרע כלפי אדם העוסק בענייניו הוא.

כך הכלל. כך התובעת. כאשר בחרה התובעת להיות פעילה באותן הפגנות כנגד מה שלשיטתה מהווים "מעשי שחיתות", מצופה ממנה שתכיל ביקורת על פעילותה ועמדותיה מצד אלו שאינם מסכימים עם דעותיה. בהיות פעילות התובעת מזה, והביקורת של הנתבע מזה, חלק מהשיח בענייני הציבור - יינתן משקל גבוה יותר לחפש הביטוי של השניים ורק אמירות קיצוניות עלולות להיתפס כלשון הרע.

12. טענות התובעת בכתב התביעה וביחס לפרסום, כללו 4 אמירות בפרסום, כאשר 3 הראשונות בהן היו אלו: האמירה שלפיה התובעת "פעילת שמאל קיצוני", האמירה שלפיה התובעת "מסיתה", והאמירה שלפיה לתובעת אין "שום קשר לפעילות חברתית".

עיון בסיכומי התובעת מלמד שטענות אלו כלל לא נזכרות בהם. טענות התובעת בסיכומים מתמקדות כולן באמירה הרביעית עליה הלינה בכתב התביעה – זו המייחסת לה פעילות "בשמה של הקרן החדשה לישראל". מאידך, לטענות המתייחסות לאמירות הנוספות בפרסום אין התייחסות בסיכומי התובעת ונראה שנזנחו.

ואפילו לא נזנחו, קשה לראות כיצד ניתן לראות בביטויים אלו ("פעילת שמאל קיצוני", "מסיתה", והטענה שאין לתובעת "שום קשר לפעילות חברתית"), משום הוצאת לשון הרע בנסיבות העניין.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 19-10-31504 קים נ' צפורי

עיון בפרסום, ועל רקע העקרונות שהוצגו לעיל, מלמד שהוא מתייחס כולו לאותה פעילות של התובעת. לאותן הפגנות בסמוך לביתו של היועמ"ש ובאותן טענות שהוטחו במהלך ההפגנות. הנתבע מביע בפרסום את דעתו על אותן הפגנות, דעה שהיא מן הסתם שונה מאד מזו אשר לה טוענים המפגינים. כאשר התובעת, כמו אלו המפגינים לצידה, מבטאת דעה בעניין שעל סדר היום הציבורי ואילו הנתבע מגיב בדעתו שלו, הנטייה הברורה הינה לטובת חפש הביטוי. התובעת הלינה על הטענה בפרסום ושלפיה הינה "פעילת שמאל קיצוני". טענה זו איננה ברורה. לא ניתן להבין מה פסול יש, מה פוגע או מבזה, בכינוי זה. לא ברור כיצד הביטוי "שמאל קיצוני" מבטא גנאי שונה מהכינוי "שמאל מתון" או ימין קיצוני" או כיו"ב. ואף התובעת עצמה רואה כך את הדברים (עדות התובעת בעמ' 39 בפרוט):

ש: **האם בעיניך יש בושה, יש משהו רע בלהיות עם השקפות עולם של שמאל**

קיצוני?

ת: **לא.**

טווח הדעות בשיח הציבורי נע בין "ימין קיצוני" ועד "שמאל קיצוני" וככלל, אין עצם הכינוי, בלי כל ניסיון לצקת בו תוכן, מהווה "לשון הרע".

התובעת הלינה על הטענה שהיא "מסיתה", ואף טענה זו איננה ברורה. בביטוי זה מייחס הנתבע לתובעת את הניסיון לגרום לעשות מעשה שלילי, אלא שבכך בסך הכל מביע הנתבע פעם נוספת את דעתו על תוכן ההפגנות, אשר לדידו הינו תוכן שלילי ולכן – מסית. ובכלל, הרי מטרת ההפגנות בהן השתתפה התובעת, בהגדרה, אכן להביא לשינוי. שינוי חיובי אליבא התובעת ושלילי אליבא הנתבע. אין בייחוס התואר "מסיתה" בנסיבות אלו כל ביזוי או השפלה, ואין בו משום "לשון הרע".

התובעת עוד מלינה על האמירה שלפיה אין לה "שום קשר לפעילות חברתית". גם אמירה זו לא ניתן לנתק מהקשרה הכולל בפרסום. הנתבע איננו מתיימר כלל לבחון את מכלול פעילותה החברתית או הציבורית של התובעת, אלא רק מתמקד בהפגנות ובקריאות שהטיחו המפגינים. לדידו של הנתבע, כביטוי נוסף לדעה הפוכה לזו של התובעת, אין הפגנות שכאלו יכולות לבטא "פעילות חברתית". קשה לראות מה לאמירה שכזו וללשון הרע.

אם כן, לא ניתן לקבל את הטענות לפיהן הביטויים בפרסום שלפיהם התובעת "פעילת שמאל קיצוני", התובעת "מסיתה", והאמירה שלפיה לתובעת אין "שום קשר לפעילות חברתית" – כביטויים המהווים לשון הרע. הן כאשר הטענה נזנחה והן בבחינה אובייקטיבית של הדברים על רקע הנסיבות בהן בוצע הפרסום.

13. הטענה היחידה לה טוענת התובעת בסיכומיה בקשר עם הפרסום, הינה ביחס לאותה אמירה בפרסום ושלפיה פעילות התובעת הינה בשמה של הקרן החדשה לישראל ("הקרן החדשה").

13.1. לשיטת התובעת, אמירה זו בפרסום מציגה אותה כמי שמקבלת תשלום מהקרן החדשה עבור השתתפותה בהפגנות. כבובה על חוט. "מריונטה". כזו שפעילותה איננה עצמאית אלא מטעמו של גוף אחר. והצגתה ככזו, כך לשיטתה, פוגעת בה ומבזה אותה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 19-10-31504 קים נ' צפורי

- 13.2. נוכח טענה זו, הנה כך בדיוק נכתב בהקשר זה בפרסום :
- 13.3. **"הפעילים שהפגינו היום נקראו "פעילי ליכוד" בעוד יניב וקים המסיתים נקראים בטעות "פעילים חברתיים" למרות שאין להם שום קשר לפעילות חברתית אלא רק לפעילות פוליטית קיצונית בשמה של הקרן החדשה לישראל (אבל יש להם כמובן קשרים ענפים בתשקורת)"**
- 13.4. מעיון באותה אמירה בפרסום, קשה למצוא בה את אותה טענה שטוענת התובעת. הנתבע איננו מזכיר אפילו ברמז "מימון" או "תשלום" ששילמה הקרן החדשה בקשר עם ההפגנות בכלל. לא כל שכן שאין כל אמירה המרמזת תשלום לתובעת "עבור" נכונותה להפגין.
- 13.5. אפשר והאשמה שלפיה מאן דהו איננו יותר משכיר חרב, כזה אשר ההפגנות בהן הוא משתתף אינן פרי רצונו ליטול חלק בשיח הציבורי, אלא לא יותר מעיסוק שפרנסה מצידו, יפגע ויבזה. אפשר ולו כך נטען גם היה יסוד לטענות התובעת. אלא שלא כך נטען. אותו "קשר" לו נטען בפרסום, בין התובעת לבין הקרן החדשה, איננו יותר מרמז לקשר אידיאולוגי. שיתוף בדעות ובעמדות. שיתוף שקשה לראות מה פסול יש בו אפילו אין כזה שיתוף.
- 13.6. התובעת מפנה לטענת הנתבע שלפיה "על פי המידע המצוי ברשותי ואף על פי פרסומים בתקשורת מי שממנה את ההפגנות בפתח תקווה היא אכן הקרן החדשה לישראל" (סעיף 26 (ד) בתצהיר הנתבע). לשיטת התובעת, מכאן נלמד שאף הנתבע מפרש כך את דבריו בפרסום. טענה זו קשה לקבל. הא ראיה, שכדי לבטא דעה זו מבהיר הנתבע בתצהיר כי הקרן החדשה העניקה מימון להפגנות. הוא לא עשה כן ולא כתב כך בפרסום. תהיה דעתו אשר תהיה ותהיה כוונתו אשר תהיה בהקשר זה, בפרסום עצמו אין כזו אמירה.
- 13.7. ובכלל, הרי יש הבדל גדול בין טענה למימון ההפגנות לבין הטענה לתשלום לתובעת כדי שתפגין לביטוי דעה של אחר. העדה מטעם התובעת, עו"ד סיגלית קסלר, העידה כי משתתפי ההפגנות הם אלו שנשאו בעלויות הלא גדולות הכרוכות בהן (כגון הכנת שלטים ורכישת מגפון), ואף מר מיקי גיצין העיד כי לקרן החדשה אין קשר להפגנות. לא מצאתי סיבה לפקפק בטענות אלו, אך לא ברור מה לאלו ולטענה להוצאת לשון הרע. הרי אפילו נמצא שהנתבע טוען שדווקא הקרן החדשה סייעה במימון רכישת השלטים או המגפון או עלויות אחרות הכרוכות בארגון ההפגנות, אין כל דרך להבין מה משפיל או מבזה את התובעת בכזו אמירה.
- 13.8. לביסוס טענה זו אף הציגה התובעת את חוות דעתו של ד"ר דורון שולצינר. בחוות הדעת, מציין ד"ר שולצינר כך :
- "המשמעות של האמירה כי אזרח המשתתף בפעולות מחאה "פועלת/ת בהוראות או במימון גורמים זרים" היא ניסיון לומר כי האדם המבצע את אותה פעילות אזרחית-פוליטית הוא למעשה סוג של "בוגד" במדינתו ומעשיו אינם מוסריים ו/או אינם חוקיים".**

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 19-10-31504 קים נ' צפורי

אינני מוצא מקום לבחון טענה זו ולקבוע לגביה ממצאים. אינני מוצא מקום לעשות כן, מקום בו אין כל קשר בין האמירה בפרסום לאותן אמירות אליהן מתייחס ד"ר שולצינר. הרי חוות הדעת בוחנת הטחת האשמה למחאה "בהוראות או במימון גורמים זרים" בעוד הנתבע כלל לא טען כך בפרסום. "בשמה של הקרן החדשה" כתב הנתבע. לא "במימונה" אף לא "בהוראתה".

13.9. ולמעלה מכך, אפילו יכול אדם בין השיטים להבין שכך גם סבור הנתבע וכך משתמע מהפרסום, הרי הנתבע בפרסום איננו מתיימר כלל לנמק את הדעה או להביא לה תימוכין. כל שיש בפרסום, כך מעיון בכלל הפרסום, הוא הבעת דעה כללית של הנתבע, כחלק מאותו ייכוח חוצה ציבור שמתנהל, ולא מעבר לכך. כך הרושם הברור מהפרסום ומשכך, אין בו יותר מוויכוח לגיטימי אשר באמות מידה אובייקטיביות לא יכול להיתפס כהוצאת לשון הרע.

בסופו של דבר, עיון בפרסום בכללותו מלמד על ביקורת חריפה שמטיח הנתבע באלו המשתתפים בהפגנות בכלל ובתובעת בכלל אלו בפרט. ביקורת שהיא חלק מהשיח הציבורי באותם עניינים בגינם בחרה התובעת להביע את דעותיה היא. הביטויים השונים בהם עשה הנתבע שימוש בפרסום אינם חריפים, אינם מבזים, ואינם אלא ביטוי לזכותו הוא לחפש הביטוי באותם ענייני ציבור שעל סדר היום. וכאשר לא מצאתי דבר בפרסום שהוא גם "לשון הרע", די בכך כדי להביא לדחיית התביעה.

14. כיוון שנמצא שאין בפרסום משום לשון הרע, אין טעם לבחון את טענות ההגנה שהעלה הנתבע וההתייחסות לטענות אלו תיעשה בתמצית.

15. לטענת הנתבע, עומדת לו טענת "אמת בפרסום".

הגנה זו מבטאת את הנכונות להתיר פרסומים עובדתיים שיש בהם פגיעה בשם הטוב של אדם, ובלבד שמדובר ב"אמת" ובלבד שמדובר במידע בו יש לציבור עניין. נטל הוכחת "אמת בפרסום" רובץ לפתחו של המפרסם. עליו הנטל להציג ראיות המלמדות על התאמה בין תוכן הפרסום לבין המציאות האובייקטיבית. עליו גם לשכנע כי לציבור יש עניין באותו מידע שהביא. די לבחון את טענות התובעת כדי להיווכח שרובן המכריע כלל לא עוסק בהצגת עובדות, כי אם בדעות של הנתבע. כך כאשר מייחס הנתבע לתובעת דעות של "שמאל קיצוני", וכך כאשר מייחס הנתבע לתובעת פעילות "מסיתה", ואף הטענות שלפיהן התובעת איננה "פעילה חברתית". אלו, במובהק, הצגת דעות של הנתבע ולא עובדות.

הטענה הנוספת בפרסום ושעליה מלינה התובעת הינה זו המציגה את התובעת כפעילה "בשמה של הקרן החדשה לישראל". לטענה זו הקדישה התובעת משאבים רבים. כך בעדותה של עו"ד סיגלית קסלר, אשר העידה שהינה ממארגני ההפגנות ושאלו נעשו בלי כל מימון חיצוני מגוף כלשהו וודאי שבלי מימון מאת הקרן החדשה. כך העיד גם מר מיקי גיצין, מנכ"ל הקרן החדשה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 19-10-31504 קים נ' צפורי

לא מצאתי סיבה לפקפק בעדויות אלו התומכות בגרסת התובעת, מה גם שהנתבע לא עשה כל ניסיון להציג ראיות המציגות גרסה שונה. נמצא איפוא שאכן אין לקרן החדשה כל קשר להפגנות מול ביתו של היועמ"ש וודאי שאין הקרן החדשה מממנת את ההפגנות.

לו נמצא שהנתבע הציג בפרסום כעובדה את הטענה שהתובעת קבלה מימון מהקרן החדשה בגין ההפגנות מול ביתו של היועמ"ש, הייתה טענת הגנה זו של "אמת בפרסום" נדחית בהיעדר בסיס לה. דא עקא, ולא זה אשר משתמע מהפרסום. בחינת הפרסום מלמדת שאין בו ניסיון להציג גם טענה זו כ"עובדה". כל שטוען הנתבע בפרסום בהקשר זה הוא שהתובעת עוסקת ב"פעילות פוליטית קיצונית בשמה של הקרן החדשה לישראל". הנתבע איננו מתיימר כלל לפרט או לבסס עמדה זו שעל פניה נראית כדעתו שלו ולא כעובדה.

וכאשר כלל טענות הנתבע בפרסום אינו מוצגות כעובדות אלא כדעה, הרי שאין כלל נפקות להגנה זו של "אמת בפרסום". הגנה העוסקת בהצגת עובדות ולא בדעות.

16. לטענת הנתבע, עומדת לו הגנת תום הלב.

16.1. הגנת תום הלב מתייחסת למצבים בהם נמצא שהפרסום שנעשה לא היה אמת, או שלא ניתן להוכיח שהוא אמת.

המחוקק סבר, שקיימים מצבים שבהם קיימים אינטרסים ציבוריים חשובים בהתבטאות חופשית, אשר עשויים להצדיק מתן הגנה למפרסם למרות שהפרסום לא היה אמת, אולם מכיוון שהאינטרסים הציבוריים שבעשיית הפרסום במקרים אלה אינם חזקים כמו האינטרסים המוגנים במסגרת סעיף 13, תוצדק החלת ההגנה, על הפגיעה ההכרחית בשמו הטוב של אדם הכרוכה בה, רק אם יתקיים באותו פרסום מרכיב נוסף, והוא שהפרסום נעשה "בתום לב".
(א. שנהר, דיני לשון הרע, עמ' 249)

נקודת המוצא בבירור טענה לתחולתה של הגנת תום הלב, הינה שנמצא שהפרסום נשוא התביעה לא היה אמת. במצב זה, תעמוד לנתבע הגנת תום הלב בהתקיים שני התנאים המצטברים: האחד, כי עשה את הפרסום בתום לב; והשני, כי הפרסום נעשה באחת הנסיבות המנויות בסעיפי המשנה של סעיף 15 לחוק.

16.2. אשר לתנאי הראשון, אינדיקציה אפשרית לבחינת תום ליבו של המפרסם הינה אמונתו שלו בנכונות הדברים שפרסם (שנהר, עמ' 261). על מבחן זה באשר לתום ליבו של המפרסם ניתן ללמוד גם מההוראה השוללת את חזקת תום הלב בסעיף 16 (ב) (1) בחוק, שלפיה מתקיימת "חזקת חוסר תום לב" במצבים בהם נמצא כי "הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא האמין באמיתותו".

כדי לאתר אינדיקציות באשר לתום ליבו של הנתבע בביצוע הפרסום, יש לעיין בפרסום בכללותו (ולא רק בקטע המתייחס לתובעת) ואף בפרסומים הנוספים של הנתבע אותם הציגה התובעת. בבחינה זו ניכרת עקביות בדעות אשר מביע הנתבע. הנתבע סבור שהתובעת "מסיתה וממרידה" אך מייחס התנהלות שכזו גם לרבים אחרים (כך בגוף הפרסום וכך למשל גם ביחס לאנשי תקשורת מוכרים בנספח 3 לכתב התביעה).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 19-10-31504 קים נ' צפורי

הנתבע סבור שהתקשורת מוטה לטובת הצד בו תומכת התובעת ומבקש לאבחן בין הצד שלו, "ימין", לצד שכנגד, "שמאל קיצוני".

התובעת עצמה כותבת ברשומה שהפיצה (נספח 4 לתצהיר הנתבע) כי **"במשך כשלוש שנים שומעת שההפגנות בפתח תקווה הן "בלתי דמוקרטיות"**. התובעת מאשרת כי דעותיו של הנתבע ביחס להפגנות ולמפגינים מול ביתו של היועמ"ש אינן ייחודיות ואינן חריגות. הנתבע אף הציג פרסום אחר, מיום 10.12.19, בו נעשה ניסיון לקשור בין המפגינים אל מול בית היועמ"ש לאותה "הקרן החדשה" ובהצגת המפגינים כמייצגי "שמאל קיצוני". על פני הדברים, ובלי כל קשר לשאלה אם יש אמת בטענות הנתבע, שזו כלל איננה רלוונטית לביור זה, ניכר כי הנתבע מאמין בדברים שהוא מפיץ בכלל, ובאלו נשוא הפרסום וביחס לתובעת בפרט.

16.3. התובעת טוענת לכוונה בוטה של הנתבע לפגוע בה באמצעות הפרסום, ועל רקע חילופי האשמות בין השניים בעניינים אחרים. האפשרות לשלילת תום הלב במצב בו נמצאה "כוונה לפגוע" מוסדרת בסעיף 16 (ב) (3) בחוק, שלפיה יתכנו נסיבות בהן לא תישלל חזקת תום הלב, למרות קיומה של "כוונה לפגוע" מצד המפרסם וכאשר אותה כוונה לא הייתה לפגיעה "במידה גדולה משהייתה סבירה" (ראו: ע"פ 8735/96 שמעון ביטון נ' ניסים קופ, פד"י נ"ב (1), 19, 30). לא מצאתי כל ראיה שתצביע על רצון של הנתבע לפגוע דווקא בתובעת, ונראה כי הפרסום, כמו פרסומים אחרים של הנתבע, בסך הכל נועדו לקדם את עמדתו ביחס לאותן מחלוקות אשר משסעות את הציבור מזה זמן. ואפילו נמצאה כזו כוונה לפגוע בתובעת, וודאי שלא מצאתי כי הכוונה הייתה לפגוע במידה גדולה מהסביר בנסיבות העניין. לא מצאתי לפיכך כל סיבה שלא לקבל את טענת הנתבע ולקבוע כי הפרסום נעשה בתום לב.

17. התנאי השני לתחולת הגנת תום הלב הינו התקיימות אלו מהנסיבות המנויות בסעיף 15 בחוק, וזו הרלוונטית הינה זו הקבועה בסעיף 15 (4) בחוק:

הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לענין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות;

כדי להתבסס על הגנה זו, יש לקרוא את הפרסום בכללותו ולראות אם ניתן להפריד בין העובדות המוצגות בפרסום לבין דעתו של המפרסם. יש לבחון מהו הרושם הכללי שיוצר הפרסום בעיני "הקורא הסביר" (ראו למשל: רע"א 2572/04 רפאל פריג' נ' "כל הזמן" [פורסם בנבו] 16.6.08, פסקה 16).

הפרסום עוסק בהפגנות ליד ביתו של היועמ"ש ועל רקע החקירות בעניינו של ראש הממשלה (דאז) ח"כ בנימין נתניהו. עניין שהוא בוודאי "עניין ציבורי".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 31504-10-19 קים נ' צפורי

עיון בכלל הפרסום מראה כי הנתבע מטיח האשמות בקבוצה גדולה ולא מזוהה כלל, אשר התובעת, ואדם נוסף – אלדד יניב, מובאים כמייצגים שלה. קבוצה גדולה ולא מזוהה של מפגינים אל מול ביתו של היועמ"ש. את כולם, בהכללה גורפת, מציג הנתבע בכינויי גנאי (לטעמו), כמסיתים, ככאלו שאינם באמת "פעילים חברתיים", ככאלו שהם "שמאל קצוני". על פניו, ניכר כי הנתבע מביע את דעתו האישית. גם הקשר המיוחס לתובעת עם הקרן החדשה, מוצג בכזו צורה כוללנית וכנדבך בפרסום כולו, שהרושם הברור העולה הימנו הינו של הבעת דעה ותו לא. הנתבע כלל איננו מתיימר להציג תשתית כזו שתראה כי נעשה "תחקיר" או שנמצאו "ממצאים" הקושרים בין התובעת וההפגנות והקרן החדשה. הרושם הברור העולה גם מאמירה זו הינו שמדובר בדעתו האישית של הנתבע ולא יותר מכך.

אפשר ודעה זו של הנתבע נכונה ואפשר גם שלא. אפשר והעמדות שהציגה התובעת מהוות "הסתה" ואפילו אפשר שדעותיה הן גם אלו שמעודדת הקרן החדשה, וכמובן גם אפשר שלא מני ולא מקצתי. בין אם כך ובין אם כך, יש להעדיף את זכותו של הנתבע לעורר את הדיון בהצגת דעתו הוא, על זכותה של התובעת שלא ייעשה פרסום שכזה, ויש לקבוע שלנתבע עומדת במקרה זה הגנת תום הלב.

ממילא שכך גם מתייטר הצורך לבחון חלופות נוספות של הגנת תום הלב.

18. לא מצאתי ממש ביתר טענות הצדדים.

19. וכך ניתן לסכם.

בפרסום שבצע הנתבע הביע הנתבע את עמדתו שלו בעניין המצוי במחלוקת קשה ובליבת השיח הציבורי מזה זמן רב – המחלוקת לעניין חקירות ראש הממשלה דאז, ח"כ בנימין נתניהו. הנתבע הביע בפרסום את דעתו שלפיה אלו שמפגינים אל מול ביתו של היועמ"ש בגין אותו עניין ציבורי, מסיתים, מבטאים עמדות של "שמאל קיצוני" ונתמכים בידי תקשורת מוטה.

לצד הבעת עמדות אלו כלפי ציבור נרחב, התייחס הנתבע בפרסום גם לתובעת עצמה, שלל את היותה "פעילה חברתית", ייחס גם לה "הסתה", שיוך למחנה "שמאל קיצוני" ואף פעילות בשמה של "הקרן החדשה". על חלקים אלו בפרסום הוגשה תובענה זו.

הנתבע בקש לדחות את התביעה בהיותה "תביעת השתקה". הנתבע לא הציג כל ראיה שתבסס טענה זו לפי אמות המידה שנקבעו בפסיקה והטענה – נדחית.

התובעת טענה כי יש בביטויים המתייחסים אליה בפרסום משום "לשון הרע". לצורך הקביעה אם אכן כך, נדרשת מלאכת איזון בין זכותה של התובעת לשמה הטוב לזכותו של הנתבע לחפש הביטוי. איזון המשליך על יישום אותו מבחן אובייקטיבי לאורו יבחן הפרסום. בשים לב לכך שהפרסום עצמו, ואותן הפגנות בהן נטלה חלק התובעת ובגינן נעשה הפרסום, עסקו במחלוקת המסעירה את הציבור מזה שנים, כאשר התובעת והנתבע משני צדי המתרס, והתובעת מביעה בפרהסיה את עמדותיה בעצם ההשתתפות בהפגנות, נמצא שיש להעניק משקל גבוה יותר לחפש הביטוי. הכרעה המבטאת את האינטרס הציבורי לאפשר חפש ביטוי בענייני הציבור.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 19-10-31504 קים נ' צפורי

וביישום מבחן זה בנסיבות העניין, נמצא שאין לראות בפרסום משום הוצאת לשון הרע כלפי התובעת. נמצא כי הביטויים בהם נעשה שימוש בהתייחס לתובעת ("מסיתה", איננה פעילה חברתית, "שמאל קיצוני" ואף פעילה "בשמה של הקרן החדשה") אינם כאלו ביטויים מבזים או משפילים או פוגעניים במידה המגיעה כדי "לשון הרע". כך בפרט ביחס לאזכור הקרן החדשה, אזכור שאין בו ניסיון להציג את התובעת כמי "שמופעלת" בידי הקרן החדשה ואף לא ככזו אשר "מקבלת מימון" מהקרן החדשה. כל שנכתב בחלק זה של הפרסום הוא לקשר שנראה לא יותר מקשר אידיאולוגי. בין אם הטענה לכזה קשר נכונה היא ובין אן לאו, אין לראות באמירה ככזו אמירה מבזה או משפילה, כדי להוות "לשון הרע".

אף שדי היה בקביעה זו כדי להביא לדחיית התביעה, נמצא שאפילו היה באלו הביטויים משום "לשון הרע", הרי שעומדת לנתבע הגנת תום הלב, הנתונה למי שבתום לב מביע דעה בקשר עם עניין ציבורי. הגנה זו עומדת לנתבע אפילו אין אמת באשר ייחס לתובעת בפרסום. אפילו אין יסוד לטענה שהתובעת מסיתה, או מייצגת דעות "שמאל קיצוני" או פועלת בשם "הקרן החדשה". הגנה זו נתונה לנתבע אפילו שגה בהתייחסותו לתובעת מראשית ועד אחרית, שכן עשה כן בתום לב, לא במידה העולה על הנדרש, ובפרסום שניכר בעליל שהינו פרי דעתו האישית של הנתבע. ממש לא פרי כזה תחקיר או בירור עובדתי, שבין אם נעשו ובין אם לאו – אין להם זכר בפרסום.

ולאחר שנמצא שאין בפרסום כדי להוות לשון הרע, ואפילו היה הפרסום כזה עומדת לנתבע הגנת תום הלב, אין אלא לדחות את התביעה.

ולפיכך, אני מורה על דחיית התביעה. 20.

התובעת תישא בהוצאות הנתבע בגין בירור התביעה בסך של 25,000 ₪.
ניתן היום, י"ד אב תשפ"ב, 11 אוגוסט 2022, בהעדר הצדדים.

חתימה

ניתן היום, י"ד אב תשפ"ב, 11 אוגוסט 2022, בהעדר הצדדים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 19-10-31504 קים נ' צפורי

רוני אילן, שופט

